

Szívünk tájai. Gondolatok a JESZ Baal és Örömcskék, vétkecskék című előadásait látva

[1]

JESZ: Baál

Még 21 éves sem volt Brecht, amikor néhány nap leforgása alatt megírta első színművét. Az, hogy mindez fogadásból történt-e, elhanyagolható, mert valami, sok minden, alig elviselhető feszültséggel kavarghatott benne, s ennek a lelki-szellemi tartalomnak formát kellett adnia. Ez még akkor is így van, ha azt tapasztaljuk, hogy a Baál a formátlanság drámája, amennyiben a szenvedély, az elégedetlenség, a tiltakozás minden formát elutasít és pusztulásra ítél. Egy mindenben csalódott, úttalanságra kárhoztatott fiatal művész végletekig fokozott Sturm und Drangjáról van itt szó, s ez akkor is hangsúlyozható, ha az író munkásságának szinte egészét a nehezen megfeythető és provokatív Sturm und Drang megnyilvánulásnak tekintenénk.

A nevét a darab címének is adó Baál, a költő, a benne lévő vadságot és őserőt korlátlanul érvényesíti, ez a vadság és erő korlátlanul érvényesül is, más kérdés, hogy az a szenvedély, ami benne tombol valami végzetes kialakulatlanságnak a következménye-e, vagy pedig a (szubjektíve)

valamin túli, a mindenén túljutott embernek a reakciója-e.

Egyetlen célja, és ezt a célt összességében sikerrel beteljesíti, hogy mindent és mindenkit megbűvöljön, megbabonázzon, semlegesítsen, s főként maga alá gyűrjön: s itt tulajdonképpen édes mindegy, hogy fizikai szellemi, érzelmi természetű akcióról van-e szó, vagy szexusról – persze ez utóbbi dominál, egyfajta látványosságot, az ember érzelmi életének labilitását demonstrálva, amikor is a férfi/nő kapcsolatok végzetes sebezhetőségére is gondolhatunk. Céljának elérésében mindenekelőtt a szex és a drog (itt: = pálinkaivás) segítik, ezek fokozzák föl ellenállást, szembeszegülést nem ismerő akarátát. Kizárólag a saját szabályait ismeri és ismeri el, és mégis meg tudja törni a vele szembeszegülőket. Pedig nem eleve bábok állnak vele szemben, akik egy pillanatig, vagy nagyon eltemetetten mintha tudatában lennének, hogy föladták. De úgy látszik, hogy a zsenialitás és az erő olyan helyzeteket tud létrehozni, amikor kiderül, hogy az ösztönök páratlanul értékes valuta, különösen fiatal emberek esetében, de nem kizárólag náluk - vele bármi megvásárolható és odadobható. Az is világos, hogy mindannyian szeretetre vágnak, de a főszereplő által fogalmazott forgatókönyv, ami a világgal szembeni megvetés szavaival íródik (és nem alaptalan ez a megvetés: gondoljunk az őt dicsőítőket, majd éppen ezzel kihasználni akarók alantas szándékaira) ezt nem teszi lehetővé. Ugyanakkor, ez a világgal szembeni megvetés, bármennyire is sejthetnénk/kutatnánk gyökereit, a főszereplő egész lényét ellentmondást nem tűrően kitöltő eredendően létező ideális világnak a tételezéséből következik. Másképpen szólva Baál abszolút költő: Brecht olykor meghökkentően varázsos (ezek nem feltétlenül szépek) szavakat ad a szájába. (Van olyan vélemény, amely egyenesen Rimbaud lázas vízióival, önpusztító gesztusaival rokonítja alakját.)

A darab nyomán számos nyugtalanító kérdéssel találkozunk. Például azzal, hogy valóban ilyen kiszolgáltatottak és tehetetlenek lennénk önmagunkkal (másokkal) szemben? Vagy: hol kell megvonnunk a határokat (és bizony: mi az, amit ún. „tabunak” tanácsos tekintenünk)? Lehet-e az embernek, és ha mégis muszáj, meddig önmaga mennyországában (=poklában) tartózkodnia?

Ki mentheti meg lelkeinket? Miben jelölhető meg élet és költészet kapcsolatának lényege? Lehet – e a fároszként világító, tündöklő szavakat, gondolatokat, eszközként használni az élet gyakorlatában, vagy pedig azoknak semmi közük az élet gyakorlatához, viszont ha ez szem elől téveszti jelző fényüket, akkor előbb vagy utóbb menthetetlenné válik a helyzete?

Mindezek nehezen megkerülhető kérdések, ugyanakkor a darab során jogosan támadhat az az érzésünk, hogy a behódoltatás-behódolás/reakciók során már-már laboratóriumi tisztaságú szituációknak vagyunk a tanúi: az erő érvényesítése, a kapitulációk következményeképpen tehetetlenség (főleg nőalakok), a tanácsstalanság és a tehetetlen düh (sokak részéről) végeredményben hasonló „program” szerint követik egymást. Ez persze összefügg azzal, hogy Brecht korának (életkorának ti., és az 1920 körüli évek művészeti törekvéseinek) megfelelően nem a történetek, alakok motivációra kíváncsi, hanem mindenekelőtt arra, hogy a bizonyos szituációba helyezett emberek miként mozognak, reagálnak, cselekszenek. Kétségtelen, hogy ez a bizonyos szempontból mégis csak kívülállás nagyobb lehetőséget ad a felhőtlenül szabad és elsöprő protestre, indulatra, de ami az egyik oldalon statikus, a másikon kiélezetten dinamikus, ez a kiélezettség azonban egyúttal tételszerűvé lesz és így kiemeli az életszerűségből. Ugyanakkor a metszéspontokon kíméletlen élességgel világít rá a prózai, a mindennapi ember mindennapjainak ellentmondásaira, gyengeségeire, megalkuvásaira, és így ha tetszik, ha nem, legalább is remélhetőleg, tisztázó szembenézést provokál időtől, nemtől, helytől, alkalomtól függetlenül.

A rendező, Zakariás Máté érzékenyen reagál a darab által felvetett abszurdításokra, mint ahogy a (főként virtuálisan létező) aktualitásokra is. Ennek megfelelően nagy figyelmet fordít a hatáselemekre, amelynek eredménye az erőteljes, olykor hatásosan sokkoló előadás – s ez nem csak annak felismerése, hogy a Baál, mint Brecht szinte egész életműve is akár, egy nagy effektnek

fogható fel.

Számos jelenet és színészi alakítás marad meg a nézőben, s a tanulság, mi szerint nem is az lenne a legnagyobb baj, hogy az emberekben indulatok kavarnak, feszültségek, akár gyűlölet gyötrik őket, hanem az, hogy a megcsúszott, leépült vásári figurák belső világa még ideiglenesen sem tud összeállni, rendeződni, még hozzávetőlegesen sem. Így a játék helyszíne, a fehér paravánok előtti (valószínűleg) belső tér, a folyópart, majd a hátul a paravánok kinyílása után feltáruuló erdő és tovább, képtelen és meghökkentő jeleneteknek a tanúja. Itt vagy ott történik a lányok (és a barát) legyűrése, az éjjeli ivók, kártyázók kétségbeesetten ordenáré jelenete, vagy a folyóban való úszás, s mivel itt a vizet föld és kavics helyettesíti, nem indokolatlanul asszociálhatunk a mocsokra és a szennyre – kinek juthatna itt eszébe tiszta (folyó)vízre gondolni. A címszerepet alakító, frizurájával és arcélével Mefisztóra hajazó Szabó Márk József mozdulatainak, mozgásának, kitöréseinek dinamikájával hitelesíti Baál alakját, aki valahol tudatában van elveszettségének, hiszen van valahol, de nincs helye, ha elismerik, azzal egyenlő, hogy kihasználják, ha kezdeményez, mégis alulmarad, akaratának érvényesítése gyengeségét fedi föl, mindent átfogó értelme pedig cserben hagyja az észet. Szikár jellemű, de megalkuvó barát, Ekart (Kuti Gergely) az ösztönélet kísérleti alanyaiként szereplő egyébként kedves lányok, az ártatlanka Johannek és Johannák, a Baált szereplésre buzdító és kihasználni szereplésre buzdítók s mindjárt nyereszkeskedni akarók veszik körül, hitelesen megformált romlottsággal – vagy megromlással.

Az emberből néha kijön az állat – állapítja meg az egyik szereplő, a másik pedig a darab vége felé mondja ki a szentenciát: az a baj, hogy nem értünk semmit. S ez tényleg baj, amiben az egyetlen pozitívum az lehet, hogy ez a felismerés megfogalmazódott, és nem hagy nyugodni senkit, aki tud róla, remélhetőleg. A feloldás tehát nehéz, de a rendezés szerencsés megoldást talál, amikor az eredeti befejezéstől eltérően a halott Baál búcsúztatására frívól hangú dalocskát adnak elő a főszereplőt körülvevő, ha kell holtukból is föltámadott szereplők, mindenek előtt közönyüket, nemtörődömségüket tanúsítva ezzel...Baál mindenestől elfelejtetett, s miért ne, pont ilyen dalocskák lett belőle. Nem érdemes szépíteni a dolgot, mindez nem jó hír - az viszont biztos, hogy marad, de nem közhelyesen értelmezve! már megint csak a remény.

JESZ: Örömcsekék, vétkecskek

Kigöngyölnek egy drapp drapériából, óvatosan kiforgatnak egy lányt: így kezdődik az Örömcsekék, vétkecskek előadása. Aztán kiderül (várhatóan, s a várhatón fölül), hogy ebből a szép lányból, mindenféle átváltozások során szépség, ígéret, titok, gyönyörűség, gond, öröm lesz, égi és földi, test és lélek, ábránd és valóság, kitárulkozás és elrejtettség, vonzalom és... és még annyi más. Aztán megjelennek, fiatal emberek, és nem annyira fiatalok is, akikről lényegében ugyanez elmondható - de azért egy kicsit mégis másképpen persze.

Mindez pedig azért lehetséges így, egybefogva, mert az Örömcsekék, vétkecskek témája a szépséges szerelem, azaz ízetlenebb, de tárgyilagosabb nyelven a férfi/nő kapcsolat, minden kavarságával, kavardásával és a mélyből fel-felcsillámló tisztaságával.

Vetített háttér (csillagos ég, népi szöttek, varrottas, madár és növénymotívumok, deszkakerítés láthatók rajta) előterében, olykor az ismét előkerülő drapériák közt bújókászva, előbukkanva, szépséges hangzatok kíséretében kibontakozik egy sokszínű világ, a szerelem, az életöröm világa.

Amelynél azonban kevés bonyolultabb, talányosabb dologgal találkozik az ember, csalitosaiban, ösvényein, fordulóiban, vagy éppen pusztaságán boldogság, hűtlenség, gyönyör, halál, irigység, odaadás, káröröm, jóság és ördög és még annyi más várhat az emberre, s ki tudná mikor és miért. Hol a jó Isten segítségét várja/kívánná az ember, hol az ördög kísértését, közeledtét tapasztalja, féli, s ez utóbbi, nem tréfa, az állhatatlanság bizonyítékaként meg is jelenik, személyesen. Ki mondhatná meg, hogy ez így van-e a legjobban, az viszont bizonyos - a látottak arról győznek meg - hogy így van, így egyensúlyos és így igaz. A fergeteges és méltóságos lejtésű táncok, csujjogatók, a pantomimszerű életképek, a hol vastagon vaskos (ún. „szókimondó”), hol szelíd fénnel világító történetek, a mesék hullámozása újra és újra ezt hozza elő. Az egyik, tájszólásban, ízesen előadott mese szerint maga Ádám kéri az Urat (egy idő után persze), hogy venné vissza tőle az asszonyát, aztán visszakéri, s megint, míg rá kell jönnie, hogy nincs más lehetőség, mint a Fönnvaló intését betartani („tűrjétek el egymást!”), meg hát az is be kell látni, hogy: „se vele, se nélküle.” A másikban meg a fiatalka tanítóval szemben megbotló özvegyasszony úgy látja, hogy ami történt, hát megtörtént, egyszer, ki tudja, hogy éppen akkor mért gyöngye az (asszony)ember, de ha már megtörtént, mire lenne jó a harag, egyedül maradván is, meg különben is olyan szép lett ez a gyerek, és bizonyos, hogy szépen fölnevelődik majd.

Az Örömcsekék, vétkecskek székely, bukovinai, csángó mesék, tehát a népköltészet és zene alkotásainak felhasználásával született összeállítás, Kóka Rozália, Nagy Olga, Balázs Livia gyűjtéséből. A szövegek, zenék, táncok szépsége, igen: varázsa, az előadás hatása alól nemigen vonhatja ki magát az ember. Jólesően biztató kezdés ez a munkarend szerinti tréning és válogatás után a JESZ – legalább is e keretek között – kezdő tagjai és együttese számára, akik közül mindenki érezhető jókedvvel és örömmel vesz részt a játékban. Mint ahogy a rendező, Mikuli János is, aki minden jel szerint pontosan érzékelte a produkció szívverését. Végig az az érzésünk: csak annyira avatkozik be, hogy az anyag önmagát rendezhesse el, tehát nem erőltet rá koncepciót, így a kontrasztok (feszültség/oldódás, szomorúság/öröm) belső lényegükből adódóan mintha önállóan bontakoznának ki, kiformálva az egészet.

S hogy mi ez az egész? Erre a kérdésre nem könnyű válaszolni, de könnyű készletet érezni a válasza. Talán főként arról van szó, hogy az ember sorsa minden változandóságával szemben nem eredendően védtelen. Legalább is addig nem – s itt nem muszáj „előírást” követnie, „kitalálásokba” bocsátkoznia – ameddig akár minden keserve, a másiktól eredő bántódása ellenére képes megőrizni magában a derűt, és újra ki tudja mondani, ha képes hinni benne, hogy: „Ha van kit szeress, s téged is szeretnek, magad virág vagy s örökké süt reád a nap.”

Ha nem így van, aktuális témánkban nehezen ellenőrizhető, akár visszafordíthatatlan folyamatok is létrejöhetnek, mindenki kárára.

Tóth Károly

JESZ: Örömcsekék, vétkecskek

Kigöngyölnek egy drapp drapériából, óvatosan kiforgatnak egy lányt: így kezdődik az Örömcsekék, vétkecskek előadása. Aztán kiderül (várhatóan, s a várhatón fölül), hogy ebből a szép lányból, mindenféle átváltozások során szépség, ígéret, titok, gyönyörűség, gond, öröm lesz, égi és földi, test és lélek, ábránd és valóság, kitárulkozás és elrejtettség, vonzalom és... és még annyi más. Aztán megjelennek, fiatal emberek, és nem annyira fiatalok is, akikről lényegében ugyanez elmondható - de

azért egy kicsit mégis másképpen persze.

Mindez pedig azért lehetséges így, egybefogva, mert az Örömcsekék, vétkecskek témája a szépséges szerelem, azaz ízetlenebb, de tárgyilagosabb nyelven a férfi/nő kapcsolat, minden kavartságával, kavarodásával és a mélyből fel-felcsillámló tisztaságával.

Vetített háttér (csillagos ég, népi szöttek, varrottas, madár és növénymotívumok, deszkakerítés láthatók rajta) előterében, olykor az ismét előkerülő drapériák közt bújócskázva, előbukkanva, szépséges hangzatok kíséretében kibontakozik egy sokszínű világ, a szerelem, az életöröm világa. Amelynél azonban kevés bonyolultabb, talányosabb dologgal találkozunk az ember, csalitosaiban, ösvényein, fordulóiban, vagy éppen pusztaságán boldogság, hűtlenség, gyönyör, halál, irigység, odaadás, káröröm, jóság és ördög és még annyi más várhat az emberre, s ki tudná mikor és miért. Hol a jó Isten segítségét várja/kívánná az ember, hol az ördög kísértését, közeledtét tapasztalja, féli, s ez utóbbi, nem tréfa, az állhatatlanság bizonyítékeként meg is jelenik, személyesen. Ki mondhatná meg, hogy ez így van-e a legjobban, az viszont bizonyos - a látottak arról győznek meg - hogy így van, így egyensúlyos és így igaz. A fergeteges és méltóságos lejtésű táncok, csujjogatók, a pantomimszerű életképek, a hol vastagon vaskos (ún. „szókimondó”), hol szelíd fénnel világító történetek, a mesék hullámlása újra és újra ezt hozza elő. Az egyik, tájszólásban, ízesen előadott mese szerint maga Ádám kéri az Urat (egy idő után persze), hogy venné vissza tőle az asszonyát, aztán visszakéri, s megint, míg rá kell jönnie, hogy nincs más lehetőség, mint a Fönnvaló intését betartani („tűrjétek el egymást!”), meg hát az is be kell látni, hogy: „se vele, se nélküle.” A másikban meg a fiatalka tanítóval szemben megbotló özvegyasszony úgy látja, hogy ami történt, hát megtörtént, egyszer, ki tudja, hogy éppen akkor mért gyöngé az (asszony)ember, de ha már megtörtént, mire lenne jó a harag, egyedül maradva is, meg különben is olyan szép lett ez a gyerek, és bizonyos, hogy szépen fölnevelődik majd.

Az Örömcsekék, vétkecskek székely, bukovinai, csángó mesék, tehát a népköltészet és zene alkotásainak felhasználásával született összeállítás, Kóka Rozália, Nagy Olga, Balázs Livia gyűjtéséből. A szövegek, zenék, táncok szépsége, igen: varázsa, az előadás hatása alól nemigen vonhatja ki magát az ember. Jólesően biztató kezdés ez a munkarend szerinti tréning és válogatás után a JESZ - legalább is e keretek között - kezdő tagjai és együttese számára, akik közül mindenki érezhető jókedvvel és örömmel vesz részt a játékban. Mint ahogy a rendező, Mikuli János is, aki minden jel szerint pontosan érzékelte a produkció szívverését. Végig az az érzésünk: csak annyira avatkozik be, hogy az anyag önmagát rendezhesse el, tehát nem erőltet rá koncepciót, így a kontrasztok (feszültség/oldódás, szomorúság/öröm) belső lényegükből adódóan mintha önállóan bontakoznának ki, kiformálva az egészet.

S hogy mi ez az egész? Erre a kérdésre nem könnyű válaszolni, de könnyű készletet érezni a válasza. Talán főként arról van szó, hogy az ember sorsa minden változandóságával szemben nem eredendően védtelen. Legalább is addig nem - s itt nem muszáj „előírást” követnie, „kitalálásokba” bocsátkoznia - ameddig akár minden keserve, a másiktól eredő bántódása ellenére képes megőrizni magában a derűt, és újra ki tudja mondani, ha képes hinni benne, hogy: „Ha van kit szeress, s téged is szeretnek, magad virág vagy s örökké süt reád a nap.”

Ha nem így van, aktuális témánkban nehezen ellenőrizhető, akár visszafordíthatatlan folyamatok is létrejöhetnek, mindenki kárára.

Tóth Károly

Forrás

webcím:

https://jesz.pte.hu/szivunk_tajai_gondolatok_jesz_baal_es_oremocskes_vetkecskek_cimu_eloadasait_l_atva?theme=pte_akadaly_jesz_pte_hu

Hivatkozások

[1] https://jesz.pte.hu/sites/jesz.pte.hu/files/styles/large/public/11o26a1534_copy.jpg?itok=RhciofVC